

Namens de brandweer wil ik een stukje voorlezen hoe wij Mari zullen blijven herinneren.

Mari was al bekend met de brandweer, voordat hij erbij kwam. Samen met zijn oom, Henk van Boekel, kwam hij al naar menig brandweeractiviteit.

Toen brandweer Oss begon met het opzetten van de jeugdbrandweer, was Mari er snel bij om zich aan te melden. In zijn brief naar de jeugdbrandweer schreef hij dan ook : "mijn interesse was altijd al om brandweerman te worden, mijn oom was ook bij de Osse Brandweer". Zo kon Mari bij de oprichting van de jeugdbrandweer op 22 mei 2003 in dienst treden van de brandweer. Het lidmaatschap van de jeugdbrandweer loopt maar tot 18 jaar, dus moest Mari na 1 jaar jeugdbrandweer weer "tijdelijk" afscheid nemen. Er was op dat moment nog geen goede gelegenheid om direct door te stromen naar de "volwassene" brandweer.

Op 1 september 2006 was het dan toch eindelijk zover, dat Mari toetrad tot brandweer Oss, post Oss. Zoals elke brandweerman, volgde hij de opleiding tot brandwacht. Deze werd met succes op 5 november 2007 afgerond. Vanaf dat moment mocht Mari ook mee uitrukken.

Hierin was hij zeer fanatiek en vastberaden. Zijn pad in de bestrijding van branden en verlenen van hulp was duidelijk van zijn gezicht te lezen. Vastberaden, met het doel voor ogen, en zeer geconcentreerd.

In 2007 begon Mari aan de cursus brandwacht 1^{ste}klasse. Tijdens deze cursus had hij tegenslag van een ontstoken hand, die maar niet wilde genezen. Hierdoor kon hij niet gelijk met zijn collega's de cursus beëindigen. Op 20 november 2008 was hij toch zover, dat alle modules, die recht geven op het diploma brandwacht 1ste klasse, behaald waren. Met het behalen van dit diploma was hij volwaardig brandweerman en mocht hij mee met alle uitrukken. Hij had een hoge opkomst, omdat vele collega's hem met succes konden benaderen om de dienst over te nemen.

Mari was ook altijd aanwezig bij de activiteiten van de Osse Brandweer Vereniging. Hij hielp waar hij kon en zette zich altijd in voor de volle 100%. Mari was een bescheiden jongen die niet snel op de voorgrond trad. Hij wachtte altijd rustig zijn beurt af en liet iedereen uitpraten voordat hij deel nam aan het gesprek.

Toen het bericht kwam dat Mari ernstig ziek was, leefde de brandweer intens mee met Mari en zijn familie. Mari was en is één van ons, zelfs nu hij is overleden. De brandweer is één grote familie en dat komt zeker in dit soort trieste dagen tot uiting, getuige het groot aantal collega's wat hier aanwezig is. Niet alleen uit Oss, maar zeker ook daarbuiten.

Ik wil afsluiten met een vergelijking van het ziekteverloop van Mari ten opzichte van een brandweeroptreden:

Bij de brandweer komt een melding binnen van een ongeval. Er is een auto tegen een pand aangereden. Ter plaatse wordt een wagen aangetroffen tegen het pand, maar het ziet er naar uit dat de chauffeur niet gewond is en er maar weinig schade is. Na enige tijd begint het bij de auto te roken, maar het is niet duidelijk waar de rook vandaan komt. Op enig moment, wordt het duidelijk dat de rook uit het pand komt. Direct wordt er een straal uitgerold om de brand te gaan blussen. De brandhaard wordt echter niet gevonden en het begint steeds harder te roken. Snel wordt er opgeschaald van kleine brand, naar middel brand, grote brand en zelfs naar zeer grote brand, om het pand te redden. Er worden slangen uitgerold en waterwinningen opgebouwd. De brand is ondertussen een grote uitslaande brand geworden, maar de slangen zijn nog niet allemaal gelegd en de diverse brandweervoertuigen zijn nog onderweg om assistentie te verlenen. Dan plotseling, is het vuur uit en het pand volledig verwoest. Verslagen kijken de brandweerlieden naar het verwoeste pand, want ze hadden het zo graag willen behouden. Op dat moment kan de brandweer alleen nog maar het laatste bericht geven : "BRAND MEESTER"

Mari, bedankt voor alles.